

ПРОТОКОЛ

№ 383

гр. П., 14.09.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева
Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Катя Т. Кентова
Сложи за разглеждане докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно гражданско дело № 20205200500586 по описа за 2020 година.
На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Жалбоподателят Г. СТ. Н., редовно призован, не се явява. За него се явява адв. А.Д., ред.уп. отпреди.

Ответникът ГДПБЗН, редовно призован, се явява юрк. С.С., ред. уп.

Адв. Д.: Да се даде ход на делото.

Юрк. С.: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото, поради което и на основание чл. 142, ал. 1 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО:

С Решение на Панагюрски районен съд № 65 от 18.06.2020г. постановено по гр.д.№ 953/2019г. по описа на същия съд са отхвърлени предявените от Г. СТ. Н. ЕГН: ***** с адрес: гр. П., ул. „Р.“, № 50, ет. 2, ап. 5 срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи с административен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 171А, представлявана от главен комисар Н.Н. искове за заплащане на сума в размер на 1 347 лв., представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд през периода от 01.12.2016г. - 01.12.2019 г., получен в резултат от преизчисляване на положения нощен труд съобразно въведената в НСОПЗ, ведно със законната

лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата, и на обезщетение за забава в размер на 188 лв., дължимо за периода от първо число на месеца следващ месеца, за който се дължи до 01.12.2019 г. Със същото решение на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, е осъден Г. СТ. Н. ЕГН: ***** да заплати на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи с административен адрес: гр. С., ул. „П.“ № 171А, представлявана от главен комисар Н.Н. сумата в размер на 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Решението се обжалва изцяло в срока по чл.259 ал.1 от ГПК от ищеца Г. СТ. Н. от гр.П. чрез пълномощника си адв. А.Д. от САК с доводи за порочност на акта като незаконосъобразен, неправилен и неаргументиран, постановен в противоречие със съдебната практика. Счита, че по делото е установено наличието на служебно правоотношение между страните, положения извънреден труд за исковия период в посочения размер,паричната равностойност на този нощен труд в размер на 1347лв., в каквата връзка било и заключението по съдебно-счетоводна експертиза. Не се споделя извода на съда за съотношението по приравняване на нощния труд с коефициент 1/единица/, а не с предвидения коефициент 1.143.Тълкува се нормата на чл.187 ал.1 и ал.3 от ЗМВР, установяваща нормална продължителност на работното време за положен нощен труд в диапазона 22.00ч.-06.00 часа при сумирано отчитане на работното време,която норма имала защитна функция за служителя и за правото му да почива в достатъчно дълъг период, след като част от работните часове на смяната му са отработени през този времеви диапазон при забрана да се надвишава нормалната продължителност на работното време от 8ч. за всеки 24-часов период. И че нормата изисква след всяка 24часова смяна на служителя да бъде осигурена 48часова почивка при средна продължителност на работното време за общия 72часов период без да се надвишава средно 8часа във времеви интервал от 22.00ч. до 06.00ч.Цитира се изричната препратка на чл.188 ал.2 от ЗМВР към КТ водеща до пр.гане на императивната норма на чл.140 ал.1 от КТ, която се определя като единствената разпоредба в трудовото законодателство съдържаща дефиниция за реалната времева продължителност на полагания нощен труд във времеви интервал,като процесното време е времева рамка, в която полагания труд се счита за нощен, а реалната продължителност на положения от ищеца нощен труд не може да надвишава времевата рамка по чл.140 от КТ-нощен труд до 7часа, поради което няма как да бъде дерогирано действието на общата императивна норма на чл. 140 от КТ. По отношение на

алгоритъма за определяне размера и методиката за изчисляване на реално отработените часове нощен труд след превръщането им в дневен с коефициент от 1.143 се поддържа, че в ЗМВР и подзаконовите му нормативни актове, не се съдържа алгоритъм за изчисляването му. Пзовавайки се на чл.261 от КТ във връзка с чл.188 ал.2 от ЗМВР жалбоподателят сочи, че положеният нощен труд се заплаща с увеличение уговорено от страните по ТПО, но не по-малко от размерите предвидени от МС-НСОРЗ и законовата делегация в §2 от ЗР на НСОРЗ, като методиката за определяне на паричния размер на неотчетения и незаплатен извънреден труд получен чрез превръщане на реално отработените часове нощен труд- 8ч. при съобразяване с максимално допустимата продължителност на същия- 7часа/чл.140 ал.1 от КТ/,по силата на препращащата норма на чл.188 ал.2 от ЗМВР, е чл.9 ал.2 от НСОРЗ. Неправилно съдът отказвал да приеме, че е налице празнота в правото като основание за пр.гане на НСОРЗ. Счита, че алгоритъм за преизчисляването на нощния труд в дневен не е даден и с наредбата от 07.01.2020г., поради което тази празнота следва да се запълни с методиката за преизчисляване съгласно чл.9 ал.2 от НСОРЗ с оглед исковия период от време. По отношение преценката в коя част и в какъв размер действително положения нощен труд се явява извънреден жалбоподателя коментира нормата на чл.187 от ЗМВР като преизчисляването е за разликата между разрешените 7 часа за работа през нощта и за горницата до 8 часа, чрез пр.гането на съответния коефициент.Навежда извода, че при обща продължителност на работното време за тримесечен период на сумирано изчисляване работното време, съответстваща на изискването за 7 часово работно време през нощта, пр.гането на коефициента би послужило за определяне на възнаграждението, равностойно на дневното. Посочва, че в случая е налице превишение на продължителността от 7 часа, определена на база 8-часово работно време през деня и нощта и че горницата следва да се заплати по правилата на заплащане на извънреден труд, както и че ползването на коефициента не създава привилегия за служителите на МВР. Акцентира се на противоречие на съдебния акт на ТР №6 от 05.11.2013г. постановено по тълк.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, посочило недопустимост на възприемането на диференциран подход спрямо служители на МВР по отношение на техни права; че ЗДСл. има субсидиарно приложение при липса на изрична разпоредба на ЗМВР,като според чл. 67, ал. 3 от ЗДСл.

минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерът на допълнителните възнаграждения по чл. 7, т. 1-т. 5 и редът на получаването им се определят с Наредба на МС и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Излага и примерна схема за държавните служители в звената на ГДИН към МП и работата им на същия сменен режим на дежурства, на които също се заплаща преизчислено с коефициент 1.143 парично уравниване на действително отработените часове нощен труд след превръщането им в дневни с посочения коефициент 1.143. Заклучава, че е предвиден еднакъв законов режим, на който се подчиняват две групи държавни служители от ГДИН и служителите по ЗМВР, с което е прокаран принципа за равенство, залегнал в Конституцията. Като последен довод жалбоподателя акцентира на несъобразяване на съдебния акт с правото и правната уредба на ЕС, формираща трудовите правоотношения –Директива 75/117 ЕИО въвеждаща принципа за равно третиране на работниците и служителите и забрана за дискриминация по отношение на пР.гането на основните начала на трудовото право- за равен и равностоеен труд-равна заплата. Препраща се и към чл.157 от ДФЕС, т. 2, относно тълкуването, какво следва да се разбира под заплащане, както и задължение на държавите членки да предприемат мерки, обезпечаващи спазването на принципа за равно заплащане на равен труд или за труд с равна стойност, като се акцентира на превес на нормите и принципите на правото на ЕС над нормите от националното законодателство,обвързващи решаващия съд и които не били съобразени от първоинстанционния съд постановил обжалваното решение. Моли да се отмени обжалваното решение и се уважат предявените искове.Претендира присъждане и на разноски по делото.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия ГДПБЗН-МВР чрез юрисконсулт С.. Излагат се доводи, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Коментират се и се повтарят част от мотивите на съда във връзка с отхвърлената искова претенция на ищеца против дирекцията. Акцентира се, че е спорен момента дали следва да се приложи чл.9 ал.2 от НСОПЗ - подзаконов нормативен акт по пР.гането на КТ, за служителите които полагат свой труд на смени, имащи статут по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Отговаря се на всички доводи развити в жалбата, като се акцентира, че през

процесния период организацията на работата на държавните служители в МВР се урежда с наредба на министъра на вътрешните работи № 8121з-776 от 29.07.2016г. касаеща реда за организацията, разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, която недопуска прилагането на общите правила по КТ и НСОПЗ и че в случая не е налице непълнота на Наредбата на Министъра на вътрешните работи, както и че правоотношенията по служба са уредени в специален закон -ЗМВР заради специфичния статут на служителите, като ищецът е работил при работна смяна от 24часа, а не 12часа и същата е определена от ЗМВР, а не от КТ /максимална продължителност на работното време от 12часа по КТ/, поради което счита, че е несъвместимо прилагането на КТ и на НСОПЗ за служители по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР поради изключителност на техния статут и различността му от този по КТ. Поддържа се и довод за неприложимост на ТР №6 от 06.11.2013г- на ОСГТК на ВКС, доколкото се отнася за статут на държавни служители в МВР с полаган труд и със статут уреден по ЗДСл. Поддържа се, че липсва основание за приемане на неравностойно положение на тази група служители като се препраща към чл.48 ал.5 от КРБ и се поддържа, че нощният труд на ищеца е в рамките на 8часова продължителност, не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща по смисъла на заповед №8121-з-791 от 28.10.2014г. на министъра на вътрешните работи по 0.25лв на час.Счита, че разграниченията в ЗМВР на нощния и на извънреден труд кореспондират и с Директива 2003/88/ЕО на ЕП и на Съвета от 04.11.2003г. Препраща се и към доводите изложени от страната в отговора на исковата молба. Като последен аргумент се изтъква, че на ищеца са изплатени всички парични средства за извънреден труд и че последният не е доказал наличието на незаплатен такъв. Моли да се потвърди обжалваното решение с присъждане на разноските.

Адв. Д.: Поддържам въззивната жалба.

Юрк. С.: Аз предлагам производството да се спре по взаимно съгласие на страните – чл. 229, ал. 1, т. 1 от ГПК, ако колегата е съгласна, във връзка с очакваното от всички Тълкувателно решение. Практиката е много противоречива.

Адв. Д.: Не съм съгласна да се спре производството по делото. Беше спирано делото във връзка с преюдициалното запитване. Излезе решението на Съда на ЕС, което беше изключително дългоочаквано от наша страна и се очакваше то да внесе малко повече яснота по въпроса, но това не се случи. Именно поради тази причина считам, че не следва да се спира производството по делото.

Предвид постановеното решение на СЕС от 24.02.2022г. по преюдициално дело № C-262/2020г. и конкретно постановките в § 51 от Решението, съдът, мотивирайки **първия преюдициален отговор**, подчертава, че когато определят необходимото равнище на защита на здравето и безопасността на работниците, които полагат нощен труд, държавите членки трябва да следят да е гарантирано спазването на принципите на защитата на безопасността и здравето на работниците. Поради това те трябва да следят в полза на полагащите нощен труд работници да има други мерки за закр. под формата на ограничения в продължителността на работното време, по-високо заплащане, осигуряване на безплатна храна, ободряващи напитки или сходни средства, които да позволяват да се компенсира или да се ограничи влиянието върху организма на особената тежест на този вид труд, по-голямата и по-бързо натрупвана умора, подчертана и в Директива 2003/88, а съответно и да се съобрази естеството на нощния труд.

При мотивиране на **втория преюдициален отговор**, в § 71 - 72 СЕС е дал насочващи пояснения за допълнителните проверки, които националният съд следва да извърши, а именно: следва да определи каква категория работници ползва общия правен режим по член 140 от Кодекса на труда и каква друга категория е изключена от обхвата му. Указал е, че ще трябва да се провери дали националният законодател е решил да изключи тази втора категория предвид в частност обективните характеристики на функциите, които изпълняват работниците от нея. Според СЕС последното е необходимо, тъй като запитващата юрисдикция е анализирала абстрактно категориите работници от публичния и частния сектор, без да представи на СЕС конкретни данни за работници от частния сектор, които се намират в сходно положение на пожарникарите и полицаите, и без да направи сравнение между тях, включително по отношение на приложимите за всяка от тези категории условия във връзка с нощния труд. СЕС е указал, че едва след такъв анализ

може да бъде отговорено конкретно на въпроса дали различното третиране е обосновано, тоест дали се основава на обективен и разумен критерий. Посочил е, че различното третиране трябва да е свързано с допустима от закона цел и да е съразмерно (пропорционално) на тази цел.

Тези насоки изискват настоящият съд да направи изменение на доклада на делото, включвайки изрично в неговия предмет и въпросите, поставени от СЕС, чиито отговори ще предопределят крайните и решаващи изводи на националния съд. Това налага въззивният съд да даде възможност на страните да изразят становище по двете относими обстоятелства, като и да представят доказателства в подкрепа на същите или да направят своите доказателствени искания.

По изложените съображения и на основание чл. 253 от ГПК Пазарджишкият окръжен съд

О П Р Е Д Е Л И:

УКАЗВА на страните по делото, че в своето решение въззивният съд ще извърши преценка дали е сходство в правната уредба на сходни длъжности с тази на ищеца в частния и публичния сектор по отношение на всички характеризиращи ги елементи, с оглед по-специално на предмета и целта на националната правна уредба, която установява съответното различие, както евентуално и на принципите и целите в областта, към която се отнася тази национална правна уредба, като се сравни и естеството на нощния труд.

УКАЗВА на страните, че до датата на съдебното заседание имат възможност да изразят своята позиция по очертаните по-горе спорни въпроси в писмени становища, както и да представят или поискат доказателства, по следните въпроси:

1. Какъв е пакетът от закрилни мерки (напр. формата на намалена продължителност на работното време, допълнително заплащане, предоставяне и осигуряване на безплатна храна, ободряващи напитки, предпазно облекло или други сходни придобивки), които позволяват да се компенсира или да се ограничи влиянието върху организма на особената тежест на нощния труд, полаган от ищеца, за да се гарантира защитата, безопасността и здравето на работниците, упражняващи подобна професия?

2. Кои работници от частния сектор имат сходни функции като тези на полицаите и пожарникарите, и каква защита на нощния труд ползват същите?

3. Какви съображения, наред с икономическите, са мотивирали промяната в нормативната уредба относно отчитането на нощния труд, полаган от държавните служители в МВР.

Съдът счита, че делото следва да бъде отложено, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА и **НАСРОЧВА** делото за 12.10.2022 г от 11:00 часа, за която дата и час страните уведомени.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което по делото приключи в 10:10 часа.

Председател: _____

Секретар: _____